



Arrest

nr. 288 506 van 4 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 mei 2021 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 12 mei 2021 om internationale bescherming. Op 6 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Baghlan, in het district Doshi, op (...) 1993. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

In Afghanistan diende u in het nationale leger tot u in 2015 uw land van herkomst verliet. U kwam datzelfde jaar in Italië aan, in de stad Bolzano, en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Uw vingerafdrukken werden in Italië genomen op 9 en op 13 november 2015. U woonde anderhalf jaar op straat tot u onderdak werd aangeboden in een opvangcentrum. U zat hier zes maanden tot u te horen kreeg, ergens in het jaar 2017, dat u erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling.

U verliet het opvangcentrum doch vond u werk noch onderdak. U ontving evenmin enige financiële ondersteuning, waardoor u samen met andere landgenoten onder bruggen de nachten doorbracht. U was deze situatie, die mentaal zwaar op u woog, beu en verliet in de vierde maand van het jaar 2021 Italië. U reisde per vliegtuig naar België en diende hier op 12 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: opleidingscertificaten uit het Afghaanse leger, foto's van u op het werk, een kopie van uw 'taskara' en een kopie van uw Italiaanse verblijfskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk het antwoord van de Griekse asielinstanties op een verzoek tot overname van de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië (zie administratief dossier). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en

complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaans-ondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten, u verklaart dat u anderhalf jaar op straat diende te slapen vooraleer u een plaats kreeg in een opvangcentrum (CGVS, 5), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Dergelijke situaties zijn niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

U verwijst verder naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie. U stelt dat het in Italië moeilijk is om aan werk te geraken en bijgevolg ook om een huis of een appartement te huren (CGVS, p.7 & 9). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen. Bovendien blijken uw pogingen om aan werk en huisvesting te geraken in Italië wel zeer beperkt te zijn geweest.

U verklaart eigenaars van boomgaarden te hebben aangesproken voor werk, doch antwoordden zij dat er geen werk voorhanden was, alsook zou u in hotels en restaurants gaan vragen zijn (CGVS, p.7 & 9). U zou evenwel nooit naar enige officiële instantie gestapt zijn die mensen naar werk begeleidt en, hoewel u aangeeft dat zo'n instanties bestaan, blijkt u niet eens namen van deze instanties te kennen. Dit is weinig doortastend te noemen. U geeft aan dat uw sociaal assistent, toen u nog in het opvangcentrum zat, wel een aantal mails verstuurde voor werk maar dat u, eens u het centrum had verlaten, zich nooit naar een instantie begaf om aan werk te geraken (CGVS, p.7-9). Men moge nochtans verwachten dat u zich op zijn minst naar de Italiaanse autoriteiten begeeft om te vragen voor hulp en begeleiding. Evenmin heeft u weet of er organisaties zijn die hulp bieden aan arme mensen (CGVS, p.10). Verder gevraagd of u ooit een poging ondernam om iets te huren, antwoordt u hier negatief op. Op een maand scholing in het opvangcentrum na, heeft u ook nooit enige poging ondernomen om het Italiaans aan te leren (CGVS, p.9). Dit alles relativeert op zeer ernstige wijze uw verklaringen als zou u niet aan werk of aan een huurhuis kunnen geraken in Italië. Noch blijkt hieruit dat u ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te integreren in de Italiaanse samenleving.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat u van 2017 tot 2021 geen enkele dag zou gewerkt hebben, nooit gebedeld hebt of enige andere vorm van financiële ondersteuning zou hebben ontvangen. U stelt dat u wel eens een stuk brood kreeg van een vriend van u die naar een kerk ging (CGVS, p.7 & 8). Dat u in al die jaren wist te overleven op alleen een stuk brood is maar moeilijk te geloven. Dat u zich in dat opzicht een vliegticket van Italië naar België kon veroorloven strookt andermaal niet met uw verklaringen dat u nooit enige vorm van inkomen heeft verkregen (CGVS, p.6).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verklaringen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt foto's en certificaten neer om uw problemen in Afghanistan te staven, echter hebben deze betrekking op uw vluchtmotieven uit uw land van herkomst, die in deze beslissing niet worden betwist aangezien Italië u de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Uw Italiaanse verblijfskaart levert dan weer hoogstens bewijs voor uw internationaal beschermingsstatuut ginds, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, (eerste lid), 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat". Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Italië, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt (cf. infra).

II.1.2. De beslissing bevat een korte, niet pertinente, motivering:

(...)

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Italië, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Italië zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië:

Verzoekende partij werd volledig aan haar lot over gelaten en moest op straat zien te overleven. Zij kreeg mentale problemen en had suïcidale gedachten: p. 6 CGVS

(...)

Zij trachtte tevergeefs werk te zoeken: vraag 7 CGVS

(...)

Verzoekende partij kreeg geen enkele begeleiding of ondersteuning om de taal te leren, laat staan financiële steun om in haar basisnoden te voorzien : p. 8 CGVS

(...)

(...) p. 9-10 CGVS

(...)

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft verzoekende partij tevens aan zware mentale problemen, die in België eindelijk onder controle zijn, gezien de de nodige ondersteuning krijgt, in tegenstelling tot Italië.

II.1.3 Verzoekende partij werd in elkaar geslagen, wanneer zij klacht probeerde neer te leggen bij de politie en zij ondernamen geen enkele actie en stuurden haar wandelen met de mededeling dat zij maar ergens anders moest slapen... p. 10 CGVS

(...)

Het is aldus onbegrijpelijk hoe zij kan stellen dat verzoekende partij zou kunnen terug keren naar Italië, zonder gevaar voor haar leven en het risico blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederend behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"(...)"¹

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Italiaanse nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.²

II.1.4. In casu had verzoekende partij bescherming in Italië. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep,³ en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Italië. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen/subsidiar beschermden.⁴ Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"(...)"

Hoewel erkend vluchtelingen in Italië in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige sociale zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkendiensten.

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Italië.

Haar vrees lijkt ook gegrond, zoals blijkt uit het recent rapport van Nansen (stuk 3)

(...)

Het rapport stelt duidelijk dat bezitters van internationale bescherming zeer moeilijk toegang hebben tot de medische zorg. Heel vaak is het bovendien niet aangepast aan de noden van de asielzoeker, zeker wanneer het om mentale problemen gaat – zoals in casu, gezien deze organisaties (zoals SIPRIOMI) geen geestelijke gezondheidsinstanties zijn. Er zijn amper specialisten en zij die er zijn, spreken enkel Italiaans, wat voor mensen zoals verzoekende partij onmogelijk maakt om over haar psychische problemen te praten.

De mensen hebben tevens nood aan een vaste verblijfplaats opdat een behandeling nuttig en effectief zou zijn, wat ook heel vaak het geval is, zoals ook het geval was bij verzoekende partij.

Het rapport stelt zelf dat er amper accommodaties zijn voor mensen met mentale problemen en dat zij geen enkele kans hebben op het vinden van een adequate accommodatie.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"(...)"

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Italië. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Italië ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Italië. Het feit dat de betrokkene zomaar op straat werd gezet, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Italië verblijven.

Verzoekende partij verklaarde dat zij op straat terecht kwam, na een kort verblijf in een opvangcentrum tijdens haar asielprocedure.

Het Nansen rapport bevestigt dat er een ernstig gebrek is aan huisvesting voor erkende vluchtelingen. Velen van hen komen op straat terecht of moeten zien te overleven in kraakpanden in erbarmelijke omstandigheden: p. 4-5 nansen note

(...)

Deze toestand kan niet aan de vluchtelingen verweten worden gezien de Italiaanse overheden niets ondernemen om deze toestand aan te passen.

De huisvesting die voorzien wordt via SIPRIOMI heeft ellenlange wachttijden en is maar mogelijk voor opvang voor maximaal 6 maanden. Daarna worden de mensen gewoonweg op straat gezet: p. 5 Nansen note

(...)

Sociale woningen zijn enkel toegankelijk voor erkende vluchtelingen na een verblijf van 5 jaar en de private markt is voor hen onbetaalbaar: p. 6 Nansen note

(...)

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"(...)"

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Italië opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures. p. 8 Nansen note

(...)

II.1.5 Het is dan ook duidelijk dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Italië was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.⁵

Het feit dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Italië.

De verwerende partij beperkt zich tot het gratis ontkennen van de ervaringen van de verzoekende partij in Italië. Opvallend is bovendien dat het administratief geen enkel rapport/element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd. Het administratief dossier bevat immers niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het *addendum* bij de "Nansen Note 20-2. The situation of beneficiaries of internationale protection in Italy" (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een werkgeversattest (stuk 1), een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding (stuk 2) en een mail van zijn werkgever (stuk 3) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een

andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hem in Italië een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Uit niets blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met

het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn

toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder deze moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precare situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker Italië heeft verlaten omdat hij werk noch onderdak vond en evenmin enige financiële ondersteuning ontving.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij Italië heeft verlaten:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten, u verklaart dat u anderhalf jaar op straat diende te slapen vooraleer u een plaats kreeg in een opvangcentrum (CGVS, 5), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status,

overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Dergelijke situaties zijn niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

U verwijst verder naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie. U stelt dat het in Italië moeilijk is om aan werk te geraken en bijgevolg ook om een huis of een appartement te huren (CGVS, p.7 & 9). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen. Bovendien blijken uw pogingen om aan werk en huisvesting te geraken in Italië wel zeer beperkt te zijn geweest.

U verklaart eigenaars van boomgaarden te hebben aangesproken voor werk, doch antwoordden zij dat er geen werk voorhanden was, alsook zou u in hotels en restaurants gaan vragen zijn (CGVS, p.7 & 9). U zou evenwel nooit naar enige officiële instantie gestapt zijn die mensen naar werk begeleidt en, hoewel u aangeeft dat zo'n instanties bestaan, blijkt u niet eens namen van deze instanties te kennen. Dit is weinig doortastend te noemen. U geeft aan dat uw sociaal assistent, toen u nog in het opvangcentrum zat, wel een aantal mails verstuurde voor werk maar dat u, eens u het centrum had verlaten, zich nooit naar een instantie begaf om aan werk te geraken (CGVS, p.7-9). Men moge nochtans verwachten dat u zich op zijn minst naar de Italiaanse autoriteiten begeeft om te vragen voor hulp en begeleiding. Evenmin heeft u weet of er organisaties zijn die hulp bieden aan arme mensen (CGVS, p.10). Verder gevraagd of u ooit een poging ondernam om iets te huren, antwoordt u hier negatief op. Op een maand scholing in het opvangcentrum na, heeft u ook nooit enige poging ondernomen om het Italiaans aan te leren (CGVS, p.9). Dit alles relativeert op zeer ernstige wijze uw verklaringen als zou u niet aan werk of aan een huurhuis kunnen geraken in Italië. Noch blijkt hieruit dat u ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te integreren in de Italiaanse samenleving.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat u van 2017 tot 2021 geen enkele dag zou gewerkt hebben, nooit gebedeld hebt of enige andere vorm van financiële ondersteuning zou hebben ontvangen. U stelt dat u wel eens een stuk brood kreeg van een vriend van u die naar een kerk ging (CGVS, p.7 & 8). Dat u in al die jaren wist te overleven op alleen een stuk brood is maar moeilijk te geloven. Dat u zich in dat opzicht een vliegticket van Italië naar België kon veroorloven strookt andermaal niet met uw verklaringen dat u nooit enige vorm van inkomen heeft verkregen (CGVS, p.6).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verklaringen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt foto's en certificaten neer om uw problemen in Afghanistan te staven, echter hebben deze betrekking op uw vluchtmotieven uit uw land van herkomst, die in deze beslissing niet worden betwist aangezien Italië u de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Uw Italiaanse verblijfskaart levert dan weer hoogstens bewijs voor uw internationaal beschermingsstatuut ginds, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot een herhaling van zijn verklaringen en

een verwijzing naar algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van statushouders in Italië slaagt verzoeker er niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op vlak van onder meer gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen in hoofde van statushouders in Italië, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in Italië mentale problemen kreeg en suïcidale gedachten had, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker van deze mentale problemen geen gewag maakte toen hij gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Ook ter ondersteuning van zijn betoog dat zijn zware mentale problemen in België eindelijk onder controle zijn, gezien de nodige ondersteuning die hij hier krijgt, legt verzoeker geen enkel stuk voor.

Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in Italië in elkaar werd geslagen en dat de politie geen actie ondernam toen hij klacht probeerde neer te leggen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker van deze gewelddadige feiten geen gewag maakte toen hij gehoord werd bij de DVZ, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover ernstig ondergraaft. Bij de DVZ verklaarde verzoeker louter dat hij naar hier is gekomen om economische redenen, dat hier werk is en in Italië niet en dat hij in Italië bescherming heeft, maar dat dat ook alles is (administratief dossier, stuk 5, map 'DVZ', Vragenlijst, p.3, nr. 3.5).

Waar verzoeker nog laat gelden dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het gratis ontkennen van zijn ervaringen in Italië, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing de redenen worden uiteengezet waarom zijn verklaringen dat hij van 2017 tot 2021 geen enkele dag zou gewerkt hebben, nooit gebedeld heeft of enige andere vorm van financiële ondersteuning zou hebben ontvangen ongeloofwaardig worden geacht, met name omdat het moeilijk te geloven is dat hij in al die jaren op alleen een stuk brood wist te overleven en omdat deze verklaringen niet stroken met de omstandigheid dat hij zich een vliegticket van Italië naar België kon veroorloven. Verzoeker brengt geen enkel element aan dat hier een ander licht op kan brengen. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker in Italië daadwerkelijk geen enkele dag zou gewerkt hebben, nooit gebedeld heeft of enige andere vorm van financiële ondersteuning zou hebben ontvangen, de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers pogingen om aan werk en huisvesting te geraken in Italië wel zeer beperkt blijken te zijn geweest hoe dan ook overeind blijft. Dat het administratief dossier geen enkel rapport of element bevat aan de hand waarvan zijn verklaringen worden weerlegd, doet aan de voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, geen afbreuk.

Verzoeker voegt bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog een werkgeversattest, een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding en een mail van zijn werkgever. Deze stukken staven volgens hem zijn perfecte integratie en zijn een indicatie van zijn verwestering, wat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou maken. Dit betoog is evenwel niet dienstig, nu met de thans bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij in Italië reeds internationale bescherming geniet en dat hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar geëerbiedigd worden niet weerlegt, zodat een terugkeer naar Afghanistan niet aan de orde is.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de internationale beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN